

GLAS

SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE

LETO (año) L št. 1-2

EL VOCERO DE LA ACCION CULTURAL ESLOVENA

Januar-julij 2005

» A quoi bon... »

Georges Bernanos

(...) Buenos Aires, decembra 1959.

Preživel sem nekaj lepih dni, lahko bi rekel, da so bili celo srečni. Ves sem bil potegnjjen nazaj v Evropo; pred dnevi sem prejel X. zvezek Izbranih del Ivana Cankarja iz Ljubljane, poleg leži revija cirilmetodijskih duhovnikov v Sloveniji Nova pot, zvezek iz leta 1955, kjer je M. M. objavil svoje vtise s potovanja v Pariz. In predno sem se vrgel v branje teh dveh, sem končal s spisi Bernanosa in monografijo o njegovem življenju.

Res je, daleč je Evropa, razpon časa nad razdaljo, domovina je tu in je ni - vmes, so sence trpkosti, smrti, molka -, ko pa sine pogled v beli dan, se vse razdalje razblinijo, sence se zapletejo v igrivosti spominov, kar je bilo daleč, je blizu, da pljuča kar zadihajo v svetu domačnosti.

» A quoi bon... zakaj, čemu... » Ali je res treba tisoče in tisoče kilometrov proč od sveta resnice, da nas reže v srce in ne samo v spomin? Najmočnejši Cankarjevi spisi o domovini nosijo naslove iz tujih mest, pisal jih je večinoma na Dunaju, odkoder je zrl na domovino, kakor prerok z gore Sinaj... M. M. se vrača iz Pariza v domovino, polno čebel v panju, Bernanos je zbežal iz Evrope, da je v mislih nanjo napisal nekaj najlepših misli o človeku in njegovem poslanstvu.

Komaj dvaindvajset let star je Cankar med bivanjem v Istri, ob obali Mediterana, napisal: »Takrat sem nastopil pot, v tistem pustem, vročem istrskem gnezdu, Bog vedi, kakšno naključje me je pahnilo tja. V gorečem septembru je bilo; sonce se je raztopilo, razlilo po nebu, na zemljo, in nebo in zemlja in zrak, vse je bilo potopljeno v razbeljeno luč. Težak sopar je duhtel iz pristanišča, ribiške barke z razkrpanimi jadrji so se narahlo zibale, na barkah, na produ, celo ob ulicah so ležali na hrbtu in dremali z odprtimi usti razgaljeni, potni, rjavi ljudje v modropisanih srajcah in platnenih hlačah. Blodil sem po prašnih ulicah kakor v omotici in zaželel sem si tudi sam, da bi legel vznak na barko, pod pisana jadra; narahlo bi se zibalo morje pod menoj, pljuskalo bi zamolklo ob breg in jaz bi ležal in sanjal... sanjal brez konca nerazločne sanje brez besed in brez podob... in daleč za sanjami, za nerazločno lučjo, bi ležalo moje življenje... » (Jubilej str. 120).

Odlomek eseja

Črke besede misli - Potovanje skozi čas,
Ruda Jurčec, Meddobje 1-2, 1958.

MISLI PO PRAZNOVANJU

Č LOVEŠKO življenje je stalno spreminjanje. Spremembe so običajno neopazne; potihoma in polagoma preko let pustijo svoje sledove. Včasih je res, da en sam pretresljiv travmatičen dogodek povzroči v človeku globoke in nepričakovne spremembe. Šele ko se človek v zrelih letih ozre na prehojeno pot, zagleda v ogledalu življenja popolnoma drugačno podobo kot tisto iz otroških ali obetajočih mladih let.

Ustanove in organizacije imajo prav tako kot človek svoje rojstvo, delovanje, nagle spremembe ali počasne preobrazbe. Sestavljajo jih osebe - generacije, ki imajo njim lastne svojske značilnosti in drugačne okoliščine od tistih iz preteklih rodov ali bodočih generacij. Ko ne bi bilo teh in takih sprememb, bi ustanove ne imele bogatega in raznolikega življenja in bi postale rutinarne in apatične. Slovenska kulturna akcija je lansko leto praznovala - in z vso pravico smemo uporabljati to besedo, ker je 50 let obstoja neke organizacije v času tako naglih, nepričakovanih in revolucionarnih sprememb pravi praznik.

Ne bi bilo slavlje, če ne bi bil predvsem praznik slovenske besede, tiste negovane, bogate, občutene besede, ki je rodila neprecenljivo emigracijsko književnost, ki predstavlja poseben samostojen opus v svetu slovenske literature.

Obhajanje uspešnega delovanja je že za nami. In kaj sedaj? Se ozremo s kritičnimi - pesimističnimi ali pa optimističnimi očmi na realnost, ki nas obdaja, in na ljudi, ki so ali pa bi lahko bili protagonisti na tem majhnem - velikem slovenskem odru kulturne eksistence. Je toliko možnih presoj in ocenitev: od nostalgичnega pogleda na zlato dobo zdomske literarne ustvarjalnosti do pretiranega idealiziranja prihodnjih možnosti. Ko analiziramo našo organizacijo, vidimo, kako smo še vedno trdoživi, zavzeti in odprti na možnosti, ki nam jih nudi naša izvirna »biti«. Toda še vedno je vsaj del naših navdihov kljub moderni tehnologiji oddaljen 12.000 kilometrov od zemlje, v kateri živimo, katero ljubimo in se ji razdajamo in v kateri si gradimo bodočnost.

Naša stvarnost ni kruta, je pač ta, ki se jo eksistencialno dotikamo in doživljamo vsak dan - tudi v naših ustanovah. Bil je čas, ko smo rekli: Sem bežal iz Slovenije, ker sem iskal svobodo. Prišel je čas, ko smo slišali: Sem sin slovenskih staršev, pozneje: Sem vnuk slovenskih staršev in ... in čas. ... in. ... Sedanja slovenska istovetnost v Argentini ni tista izpred petdesetih let. Slovenska identiteta pod Južnim križem ni ista kot pod Triglavom. Tak-

Jubileji

PROF. ALOJZIJ GERŽINIČ – 90 LETNIK

Slovenska kulturna akcija in vsa slovenska skupnost je z veseljem, občudovanjem in hvaležnostjo bila priča 90-letnice, ki jo je praznoval 11. junija naš ustvarjalni član prof. Alojzij Geržinič.

Z globokim življenjskim zadoščenjem se lahko slavjenec ozre na prehojeno življenjsko pot ter na uspehe, ki jih je dosegel pri svojem ust-

varjalnem delu. Geržiničev rod izhaja iz Primorske. Prof. Alojzij Geržinič se je rodil pred devetdesetimi leti v Ljubljani, ko je že potekalo drugo leto prve svetovne vojne. V mladih letih se je del njegovega življenja razvijal v Mariboru in Celju. Na ljubljanski univerzi je diplomiral na slavistiki. Kot študent pa je v prostem času študiral klavir, glasbeno harmonijo in kompozicijo. Obiskoval je z navdušenjem koncerte in gledališke predstavitve. Že tudi v študentovskih letih se je veselil šahiranja in je postal eden izmed vrhunskih igralcev Ljubljanskega šahovskega kluba.

Kot šolnik je prevzel svoje prvo mesto na gimnaziji v Kočevju, nato pa v Ljubljani. Leta 1944 je pristopil k domobrancem. Poslan je bil v Gorico, kjer je vodil tečaj za slovenske učitelje, ki so diplomirali na italijanskih šolah. V pričetku leta 1945 pa je pričel svoje delovanje kot referent pri organiziranju slovenskega šolstva na Tržaškem. Ko se je druga svetovna vojna končala, je emigriral čez mejo. Na prošnjo dr. Srečka Barage je sodeloval pri načrtu, da skupaj z drugimi sposobnimi in zavednimi slovenskimi kolegi postavijo podlago in organizirajo slovensko šolstvo pod zavezniško vojaško upravo. V Trstu je skupaj z Jevnikarjem in Beličičem napisal učbenik zgodovine slovenskega šolstva. Ko so ga informirali, da ga je komunistična oblast - kot mnoge druge - zapisala v smrt, je odšel v Servigliano, nato pa v drugo taborišče v Senigalliji.

šna in podobna razmišljanja nas pripeljejo do morda neprijetnega, vsekakor pa precej logičnega življenjskega zaključka, da naše kulturno orožje - slovenska beseda postaja okrnjena, besedni zaklad omejen, medel, nepoetičen, vrstni red stavkov babilonski.

Želeli bi si slovenskih pesnikov, pisateljev, dramaturgov... in jih ne najdemo. Občudujemo pa v kompenzacijo neverjetno število potomcev Slovencev - obogatenih po kastiljskem svetu, ki so pa literarno obetajoči in kreativni. . . a v drugem jeziku.

Kakšno stališče naj zavzamemo do te literature in predvsem do teh pisateljev? Je vrsta možnosti in odgovorov, a najti pravilnega je naš izziv!

Katica Cukjati ■

Ko je prišel v Argentino, se je najprej zaposlil v znani knjigarni Ateneo, pozneje pa v Kapeluszu. V teh službah so ga takoj ocenili kot odličnega spoznavalca in prevajalca svetovne literature.

Prof. Geržinič je na srednješolskem tečaju Marka Bajuka dolga leta poučeval svetovno literaturo. Za dijake tega tečaja je tudi napisal knjižico **Slovinci v preteklosti in sedanjosti** in priročnik o svetovni književnosti.

Svojo plodovito literarno ustvarjanje lahko zasledimo v publikacijah *Vrednote*, *Meddobju*, *Glasu*, *Duhovnem življenju*, *Siju slovenske svobode*, *Vestniku*, *Katoliških misijonih*, *Zbornikih Svobodne Slovenije* itd. Leposlovno delo slovenskih emigrantov v obdobju 1945 - 1960 pa je zbral v antologiji »Dnevi smrtnikov«

V okviru SKA je izšla Geržiničeva glasbena kompozicija »**Oratorij Friderik Baraga**«, ki je bila v Ljubljani prvič izvajana leta 1994 ob 40-letnici praznovanja naše organizacije.

Paleta talentov, ki jo je razvil prof. Alojzij Geržinič, je široka in kvalitetna. Bil je esejist, kritik, publicist, prevajalec, komponist, šahist, profesor in kulturnik.

Za vse darove, s katerimi je obogatil našo slovensko skupnost v Argentini in Slovensko kulturno akcijo še prav posebno, se mu iskreno zahvaljujemo in mu ob tem pomembnem življenjskem jubileju želimo še veliko zdravja, navdušenosti in ustvarjanosti!

DR. BRANKO ROZMAN – 80 LETNIK

Duhovnik in pisatelj Branko Rozman je 31. marca letos praznoval v Ljubljani svojih 80 let bogatega in živahnega življenja. Po odhodu iz Argentine se je dolga leta posvetil pastoralnemu delu med Slovenci v Münchnu, kjer je postal vplivna osebnost na vseh področjih verskega, kulturnega in družbenega delovanja. Vodil je revijo *Naša Luč*. Po osamosvojitvi Slovenije se je leta

1993 preselil za stalno v Ljubljano in še vedno nepretrgoma in aktivno deluje v župniji pri sv. Petru.

Kot duhovnik je izvrševal svoje poslanstvo na različnih delovnih mestih in krajih.

Povsod je razdal svoje številne talente. Kjerkoli je videl možnosti in potrebo po delovanju, je čvrsto in vztrajno prijel za delo. Slovenci v Argentini ga ohranjamo v lepem in hvaležnem spominu kot večletnega urednika revije *Duhovno življenje* in kot prefekta in vzgojitelja Škofovega zavodu v Adroguetu.

Kot pesnik in pisatelj je ustvarjalni član Slovenske kulturne akcije. Znale so njegove kvalitetne in globoke drame: *Obsodili so Kristusa*, *Človek, ki je ubil Boga* in *Roka za steno*. Še vedno sodeluje s svojimi članki v različnih revijah in publikacijah.

Jubilantu dr. Branku Rozmanu želimo ob tem visokem jubileju še dolgo in plodno življenje ter delovanje!

Odšli so

PROF. DR. RADO LENČEK

Iz Združenih držav Severne Amerike nas je presenetila žalostna novica o smrti našega dolgoletnega člana dr. Rada Lenčka.

Pokojni je bil znana in priznana oseba v znanstvenih sociolingvističnih krogih v ZDA. Diplomiral je s področja slovenskega in primerjalnega jezikoslovja, doktoriral pa je v Severni Ameriki.

Bil je reden profesor za slovanske jezike in kulture na Columbia University v New Yorku, kjer je živel. Vse svoje znanje in prizadevanja je ta jezikoslovec posvetil filologiji, sociolingvistiki in kulturni zgodovini. Predaval je na mnogih ameriških in drugih univerzah. Žel je pohvale za svoje dosežke na področju humanistike, ki jih je objavljajl v knjižnih izdajah in znanstvenih časopisih v ZDA in Evropi. Veliko je prispeval k povečanju ugleda Slovencev v svetu. Dr. Rada Lenčka delo je bilo na področju jezikovne znanosti in kulturologije izredno obsežno in raznovrstno. V njegovih preučevanjih ima slovenski jezik, ki ga je analiziral z instrumentarijem modernega jezikoslovja, posebno vlogo. Njegova najvažnejša zasluga je bila ta, da se je *slovenistika* uveljavila in zaživela kot samostojna veda. K temu vzponu je največ pripomoglo Društvo za slovenske študije – Society for Slovene Studies, ki ga je ustanovil in bil njegov prvi predsednik. Kljub veliki zaposlenosti si je vedno izbral čas za sodelovanje s SKA. Naj mu Bog bogato povrne vse, kar je s toliko ljubeznijo in prizadevanjem naredil za slovensko kulturno življenje in za sodelovanje slovenskih jezikoslovcev po svetu. Imeli ga bomo vedno s hvaležnostjo v spominu! ■

Z A H V A L A

Slovenska kulturna akcija

se iskreno zahvaljuje vsem udeležencem proslave ob praznovanju zlatega jubileja svojega kulturnega ustvarjanja. S svojo prisotnostjo ste pokazali spoštovanje in ljubezen, ki ju čutite do slovenstva, kulture in naše organizacije.

Še prav posebno pa se odbor SKA zahvaljuje vsem mecenom, ki so se odzvali naši prošnji in prispevali svoj cenjeni dar. Prijatelji, tisočkrat hvala in Bog naj Vam povrne!

Knjige

LAMBERT EHRLICH
ZA SLOVENSKI NAROD

Inštitut za zgodovino Cerkev na Slovenskem izdaja zbirko *Acta Ecclesiastica Sloveniae*. Leta 1979 je izšla prva številka, potem pa vsako leto zasledimo po eno publikacijo. V letu 2002 je objavljen Ehrlichov spis (št. 24) Pariška mirovna konferenca in Slovenci 1919/20. Dodana ji je Ehrlichova Spomenica za Vatikan z dne 14. aprila 1942. Besedila je za objavo pripravila Marija Vrečar, napisala Predgovor in tudi zajetno razpravo kot uvod. (str. 19 do 52).

Knjigo je uredil Metod Benedik, jo je predstavil s Spremnno besedo in jo zaključil z razpravo L. Ehrlich za slovenski narod. (str. 641 do 677)

Kot je zapisano v knjigi, je Ehrlicha »kot odličnega poznavalca Koroške, slovenska narodna vlada 1910 določila za svojega zastopnika pri ameriški komisiji, ki naj bi opredelila demarkacijsko črto med Avstrijo in državo SHS; potem pa zaprosila še za strokovno sodelovanje v jugoslovanski delegaciji na Mirovni konferenca v Parizu.« Prav tu je nastal spis, ki ga predstavljamo.

Spomenico za Vatikan je Ehrlich napisal na prošnjo škofa Rožmana in se nanaša na razmere v Ljubljanski pokrajini por italijansko zasedbo.

Knjiga je izšla »v spomin na 60. obletnico usmrtnitve (sic) L.E.: buditelja samostojne Slovenije«. Urednik upa, da bo z objavo navedenih dokumentov bolje osvetljena podoba L.E., njegove dejavnosti in njegovega časa, predvsem pa, da bo ta objava pripomogla k jasnejšim in objektivnejšim presojam slovenske bližnje preteklosti. (str. 14).

S prilogami - v sedmih jezikih in dveh grafijah.... - , s povzetkom v štirih in imenskim kazalom, knjiga naraste na 702 strani.

Izvod, ki ga uporabljam, nosi na prvi strani posvetilo »Dragemu stricu Danetu«! Marija, avg. 2003.«

Kaj reči o tako obširni knjigi?

Predvsem to, da je dragocen doprinos k zgodovini naše polpreteklosti, osvetljuje namreč dobo prelomnih časov, o kateri je bilo napisano, žal, preveč laži - znanosti. Prav Ehrlich izstopa v tej dobi kot lik pričevalca za resnico, poštenost in pravico, vzor velikega narodnjaka, razgledanega misleca, bojevnika za narodove pravice; svetel lik tudi duhovnika - in nenazadnje - pričevalca za vero.

Knjiga, ki jo obravnavamo, je vsekakor spodobna oddolžitve Ehrlichovemu spominu, poklon njegovi veličini kot Slovencu in kristjanu. In ni slučajno, da je ogromno raziskovalnega dela za to izdajo napravila hčerka Stražarja inž. Slavca Vrečarja - in uporabila tudi vire, ki so nastali v tej skupini. Tako članke iz revij Naša pot ter Smer v slovensko državo (na pr. M. Komarja: Ehrlicha kot se ga spominjam. Pa Višarsko slovenstvo Tineta Duha; in članke Ruda Jurčeca in Pavleta Verbica.) Enako citira zbornik dr. Lambert Ehrlich, Stražar naših svetinj, ur. R. Čuješ, Antigonish 1992, in prispevke za Ehrlichov simpozij v Rimu, katere je uredil E. Škulj, Celje 2002. In

STOLETNICA ROJSTVA KULTURNIKA RUDA JURČECA

Letos se spominjamo stoletnice rojstva našega velikega kulturnika in pisatelja Ruda Jurčeca. Rodil se je leta 1905 v Ormožu v Prekmurju. Študiral je v Mariboru in Ljubljani, nato pa leta 1931 diplomiral na Višji politični šoli v Parizu. Poznal je kot nihče politično področje tedanje Evrope.

Leta 1935 je izdal monografijo o Janezu Evangelistu Kreku. Leta 1934 je začel sodelovati pri Slovincu in postal njega glavni urednik. Ko je leta 1947 prispel v Argentino, se je takoj osredotočil na delo na kulturnem in časnikarskem področju. Bil je eden izmed soustanoviteljev SKA in prvi predsednik naše organizacije od leta 1954 do leta 1969. Sodeloval je s svojim članki predvsem o zunanji politiki v Svobodni Sloveniji in z raznimi literarnimi kritikami in prispevki v reviji Duhovno življenje, itd. Bil je urednik kulturne revije Vrednote; pozneje je ustanovil tudi revijo Sij slovenske svobode.

Leta 1957 pod okriljem SKA je izšel Jurčec v Ljubljanski triptih.

Trilogija skozi luči in sence pa je izšla v treh delih: prvi 1964 leta, drugi 1966 in tretji 1969. Od te literarne stvaritve je bil ponatisnjen 1. del v Sloveniji leta 1991.

Za stoletnico Jurčevega rojstva je po zaslugi mag. Rozine Švent Narodna in univerzitetna knjižnica pripravila izredno razstavo z vsem razpoložljivim materialom. Kvalitetno razstavo je odprla z nagovorom in razlago mag. Rozina Švent.

Jeseni letos pa bo s sodelovanjem Ormoške občine ta razstava na ogled v Jurčevem domačem kraju.

še knjigi: Cirila Žebota »Neminljiva Slovenija«, ter Ruda Jurčeca »Skozi luči in sence«.

Temeljnost študije nakazuje predvsem število navedenih arhivarskih objavljenih virov, pa dolga lista literature.

Ko knjigo prelistavam in se tu pa tam začitam v besedilo, se mi utrjuje ena misel: to je zgodovina naše narodne tragedije. Na vseh koncih smo bili ogoljufani, vsa prizadevanja v Parizu, na Koroškem, vse je šlo po zlu. Končno so vihteli bič nad slovenskim narodom vsi trije totalitarizmi 20. stoletja. Narodnjak Ehrlich je moral umreti nasilne smrti - in tudi on se ni rešil psovke »izdajalca«. To pa v luči pričujoče knjige posebno zgovorno osvetli moralno plat onih, ki so to nalepko tako radodarno uporabljali.

Dokumentarna knjiga o Lambertu Ehrlichu je v vseh ozirih neprecenljive vrednosti - in tudi nepogrešljiva za poznanje naših velmož.

Vinko Rode ■

TOKIJSKI FRAGMENT št. 7: PISMO DRAGEMU GLASU (28. 1. 2005)

To je moje prvo pismo v tem Gospodovem letu 2005. Gospod Bog me je obdaril s trdnim zdravjem, hvalu Mu; v našem misijonskem svetu to pomeni, da moram prevzeti to in ono delo, ki ga bolni somisijonar trenutno ne zmore več. To pomeni tudi, da je časa za pisanje manj. Ne morem reči, da ga ni. Za pismo Tebi ga mora nekje biti. Posebno, ker bi Ti rad povedal, kako sem užival Potopis Vinka Rodeta »Hovenia dulcis«! Je potopis, a z umetniškimi opazovanji. Če bi bil prost, bi si takoj nabavil vozovnico, da obiščem opisane kraje, tako čarobno so me osvojili: s svojo »veličastno igro.« (str. 189). Oh, koliko lepota božjega stvarstva nam ostane prikritih! Zato pa so njihova odkritja tem bolj dragocena. Hvaležen sem gospodu potopiscu za seznam znanstvenih imen, ki naj nam približajo sicer neznana gvaranijska in španska imena. Zanima me, ali jim kakšno ime v slovenščini - vsaj do neke mere - ustreza.

Hvaležen sem gospodu doktorju Rantu za kritično oceno filozofiranja Slavoj Žižka. Po pravici povedano: prvič sem ga spoznal po tej oceni in ni mi žal, da ga nisem še nikoli bral. In da ga najbrž nikoli ne bom. Žižku namreč gre za osnovno človekovo spremembo, ko se subjekt »neha predpostavljati kot subjekt« (str. 224) Da bi se ne imel več za subjekt, se mi zdi - blaznost! Ali se gospod Žižek ne čuti kot subjekt, ko podpisuje črke za svoja dela? Družbe, ki izdajajo ta dela, bi bile srečne, če bi jim ne bilo treba računati z gospodom Žižkom kot avtorjem, se pravi, s subjektom, odgovornim za ta dela.

Kritično poročilo Leva Detele »V pasti Udbovskih seznamov« je samo po sebi vredno, da si kdo kupi Med za svojo trajno knjižno polico. Vzemimo n.pr. stran 243: »V brošurah iz Argentine sem z grozo zasledil natančnejše opise o poboju domobrancev... v letu 1945. Šele takrat sem lahko prav razumel, zakaj me je tovariš Vladko Majhen, visok funkcionar Udbe in oče mojega sošolca in prijatelja, s katerim sem smel priti v zastraženo Majhnovo vilo na ljubljanskem Mirju, osemletnega poučil, da je treba vsakega duhovnika, kjerkoli ga vidiš, popljudati..., ker je poslal »mlade slovenske fante v smrt«. Čeprav teh hudih besed takrat nisem prav razumel...« Na strani 254: »Naj... navedem vsaj nekatera imena tako imenovanih sodelavcev Udbe... Ob tej zelo pisani družini kulturnikov številnih nazorov (čeprav prednjačijo levo usmerjeni intelektualci) pa se je znašlo... še večje število duhovnikov, med katerimi so imena, ob katerih se ti takoj zbudi sum, da so podtaknjena, in sicer iz »preventivnih« razlogov, verjetno kot slepilna past, v katero bi se lahko zapletli z novimi sumi in intrigami. Očitno pa je, da se Udbi ni posrečil, kot vsaj zgleda, prodor med intelektualne emigrantske vrste v Argentini. Imena od tam manjkajo...« Vsa čast Slovincem v Argentini! In strani 255 tudi ne smemo prezreti: »Za nameček pa manjkajo (na Lajovičevem seznamu), kot namiguje pisatelj Marjan Tomšič v intervjuju, objavljenem v ljubljanskem mesečniku Ampak (nov. 2003) osebe, »za katere bi dal roko na ogenj, da so bili sodelavci Udbe«... (Na Lajovičevem seznamu) dejansko manjkajo... predvsem dobro zavarovane in še danes (= leta 2004) zamaskirane »sive eminence« iz oblastniškega ozadja...« Ni nas dosti Slovencev v primeri z drugimi narodi; kakšna škoda nastane, ko se del Slovencev s pomočjo komunizma odpove stoletnim vrednotam slovenskega naroda - prav te

vrednote so Slovence ohranile kot narod. Kot narod, ki je ob ugodnih političnih silnicah zmožen državnega ustroja.

Mrači se, moram nehati. Za japonski januar je toplo, sumljivo toplo - moralo bi biti mrzlo. Ljudje se bojijo vremenske revolucije; zdi se jim, da so riž in ribe v nevarnosti. Sidro mojega življenja pa počiva v morju Božje Previdnosti, zato Te prisrčno pozdravljam in – po starem – ostanem vdani

Vladimir Kos.

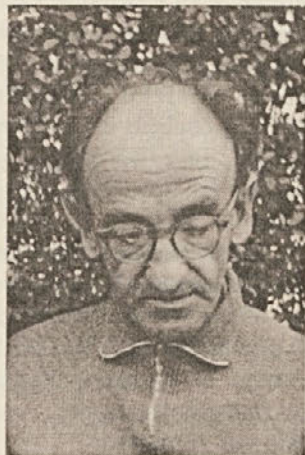
TOKIJSKI FRAGMENT št. 8: PISMO DRAGEMU GLASU (29. 1. 2005).

Nisem pozabil..... številke 1–2 Medu; reviji 1–2 in 3–4 sem prebral istočasno in Med 3–4 me je bolj pritegnil; najbrž zato, ker je ležal na mizi na Medu 1–2 in mi bodel v oči s svojo ljubko temnozeleno barvo. Toda tudi Med 1–2 je dragocen. Vzemimo izredno zanimiv literarni komentar Estele Canto v mojstrskem prevodu g. Vinka Rodeta: »Borges v drugačni luči«. Opis razmerja med sinom in materjo je klasičen; podobne primere bi lahko odslej »con su permiso« imenovali »fenomen Leonor«. Se razume »con su permiso«!

Še dveh draguljev se moram dotakniti: Eiletzovega intervjuja in Rantovega eseja. Eiletzov intervju z Dejanom Steinbuchom (Ampak 2003) je v tem smislu dragulj, da ga bralčeva svetloba doživlja v razodetju spoznavnih barv. N. pr. stran 46–47: »Domobranstvo je bilo kot posledica boljševističnega nasilja nad civilnim prebivalstvom moralno popolnoma upravičeno in potrebno. Vsakdo ima pravico braniti svoje življenje in imetje.« Stran 47: »Kasneje so mi povedali, da določeni Nemci niso bili nacisti... niso simpatizirali s Hitlerjem. V Buenos Airesu sem spoznal nekaj Nemcev...prišli iz Maribora po letu 1918... /ti so/ po letu 1948 nekatere naše imigrante lepo sprejeli...niso bili nacisti« Str. 48. »/Naša/ emigracija v Italiji in Avstriji /je bila/ sestavljena v glavnem z družinami z otroki in starejšimi ljudmi. Severna Amerika, Kanada, Avstralija so jemale samo mlade in močne ljudi... A prišla je ponudba iz Argentine, kjer je izseljenski duhovnik Janez Hladnik od argentinske vlade dosegel, da izjemno sprejmejo vse Slovence, ne glede na starost in poklic... /to gesto je podpisal sam Peron/, za kar mu moramo biti hvaležni.« Nad vse zanimiv peti odstavek na str. 48: »Rekel bi, da je Argentina skrivnostno privlačna in obenem odvrtna. A moram tudi reči, da smo povečini Slovenci v njej našli... mir, svobodo, delo.« Str. 49:... »Peron proti Judom ni nastopal javno, čeprav je bil precej antisemitsko usmerjen. Bil pa je postopoma vedno bolj napadalen do krščanstva...« Stran 50: »Evita Peron/ni/ bila izrecno protikrščanska... Cerkev je izkoristila kot modni dodatek... Resnica pa je, da je tudi pomagala na videz revnim ljudem... (v večini delomrznežem)... Namesto da bi ljudi navadila na delo – tedaj je bilo v Argentini na voljo ogromno delovnih mest - jim je raje razdeljevala stvari in s tem spodkopavala voljo do dela.« Str. 50 »/Argentinska/ vojaška diktatura je likvidirala nekaj nad 18.000 gverilcev in njihovih somišljenikov, od katerih ni ne spiskov ne grobov. Teh ran Argentina še danes ni zacelila.« In poraz v vojni za otoke Malvinas? »/To/ je bil zadnji sunek, ki je vojsko vrgel z oblasti in prisilil generale, da so vodstvo v državi prepustili civilistom.« (str. 51) Na isti strani je ugotovitev, ki velja mednarodno (tudi na Japonskem) za resnico: »Mnogi argentinski vojaki, zlasti letalci in mornarji, /so se/

POKLON PISATELJU

MIRKU
KUNČIČU

Kunčičev rojstni kraj Lesce je počastilo spomin našega znanega pesnika in pisatelja Mirka Kunčiča. Spominsko ploščo je odkrila pisateljeva hči, ki živi v Sloveniji. Spominska prireditve je potekala v župnijskih prostorih. Slovesnost je vključevala nastop cerkvene

pevskega zbora, godbe, otroške dramske skupine in recitatorjev.

Kot uvod je pisatelj in akademik Zorko Simčič v lepih in ganljivih spominih predložil poslušalcem prve stike, ki jih je imel s pesnikom pri dnevniku Slovenec. Poudaril je pomembnost Kunčičevih poetičnih kreacij za otroke, ki so se pričele že doma v Sloveniji in se nadaljevale v zdomstvu.

Po pestrem kulturnem programu je ljubljanski nadškof in slovenski metropolit Alojzij Uran daroval sv. mašo in nato blagoslovil spominsko ploščo.

V eni izmed župnijskih dvoran pa je bila razstava slikarke iz Mendoze Eli Hafner, ki je vzbudila med publiko posebno pozornost zaradi uporabe njej lastne originalne likovne tehnike. Med njenimi deli so obiskovalci tega slavlja lahko občudovali tudi portret pisatelja Mirka Kunčiča.

hrabro borili.« Iz knjige »Boji na morju« - poročila očitvidcev o zgodovinsko odločilnih spopadih, od vdora Perzijcev v Grčijo do spopadov v Perzijskem zalivu (Carroll & Graf, New York 2003. Glavni urednik Richard Russell Lawrence; v angleškem izvirniku: Naval Battles. Eyewitness accounts of history s key naval conflicts, From the Persian invasion of Greece to the Gulf Wars.): Argentinska mornarica je bila opremljena s Super Etendard letali. Ta so lahko izstreljevala rakete tipa Exocete, AM39. To so samovodilne rakete, ki zadanejo cilj tudi v razdalji 30 milj. Z brzino 680 milj na uro so brzele nekaj več kot tri metre nad valovi, s 363 funti silno močnega razstreliva. Angleži so vedeli, da imajo Argentinci Exocete, toda da jih lahko izstrelijo iz zraka, tega niso vedeli. (str. 621 in 623) Tak Exocet je potem »...900 /ubitih/ okupatorjev in prek 15.000/ ubitih/ Slovencev! Ti podatki kažejo, kam je dejansko vodila... NOB pod vodstvom KP... /v/ vzpostavitev totalitarne diktature«. Noč je, nehati moram, ker me naslednji dan že zgođaj vabi na delo, misijonsko delo, se razume. Bo fragment predolg? Skrajšaj ga, a previdno; na toliko stvari ne bi smeli pozabiti: pozabljena preteklost odstrani kaŹipote v varno prihodnost. Brez teh kaŹipotov jo bomo lahko spet polomili in to v vsej tragični razseŹnosti. Kljub pozni uri Te pozdravlja Tvoj daljno-vzhodni bralec

Vladimir Kos

TOKIJSKI FRAGMENT št. 9: PISMO DRAGEMU GLASU (30.1.2005)

V Medu 1-2 XXXVIII profesor dr. Jože Rant spet - kot že tolikokrat - bogati naše misli z esejem dragocene vsebine: »Vse je končno skrivnost.« V marsičem sledi katoliškemu francoskemu mislecju Gabrielu Marcelu. (1889 - 1973), a na svoj osebno-ustvarjalni način. Naj mi blagohotno oprost, da v luči tega eseja ne najdem pravih odgovorov na tri vprašanja. Prvo zadeva str. 116: »Če vesoljstvo vsebuje globoko skrivnost, in če to sprejemem, sem v nekem pogledu, dejansko v najbolj osnovnem, že veren.« V kakšnem pogledu? Sam Vatikanski Zbor v dokumentu »Gaudium et spes« (odl. 57) ugotavlja, da je moderni svet dovzeten za agnosticizem, ki so mu izsledki izkustvene znanosti edina dosegljiva resnica, vse ostalo pa nedostopno človeškemu spoznanju.

Drugo vprašanje: kako je treba razumeti stavek na str. 114, 5 odst.: »Govorim o skrivnosti, ker stvarstvo s človekom ni kak problem (skrivnost, tajnost)« zdi se mi namreč, da je stvarstvo tudi problem; na isti strani beremo: »To, da je stvarstvo skrivnost Boga samega, ne pomeni, da bi se človek moral odreči vsakršnemu poskusu razumevanja.« In tudi človek je problem. V zgoraj omenjenem vatikanskem dokumentu, odst. 10, je zapisano: »Nasproti moderno se razvijajočemu svetu zmeraj več ljudi postavlja najosnovnejša vprašanja odnosno jih doživlja na nov izzivajoč način: Kaj je človek?« In v odstavku 21 »Ni ga človeka, ki bi ne bil samemu sebi nerešena uganka«.

In tretje vprašanje? Na str. 114 - 115 beremo: »vsekakor pa se ne moremo odreči življenju« ne zanika odpovedi? Pa recimo, da »je rešitev v tem, da sprejemem svojo odvisnost. Ta odvisnost pa je predvsem svoboda za to, da sprejemem odgovornost za stvarnost«. Če je ta stvarnost delo osebnega Boga, to odgovornost razumem; tudi človek je osebno bitje! Toda - če stvarnost pomeni nekaj neznanega, nekaj skrivnostnega, se pravi skrivnostno nerazrešljivega: zakaj bi moral biti so-odgovoren zanj? Saj ne vem, kaj končno predstavlja. Seveda se lahko v zavesti svoje svo-

bode zavedam odgovornosti v vs eh domenih, ki so - kolikor to razumemo - odvisni od svobodnih odločitev človeka.

Še danes spoštljivo in z veseljem obnavljam gospoda doktorja osebno izpoved na str. 112: »če mi namreč veselje ni skrivnost, ampak samo tajnost ali problem, se bom prepričal, da bo nekoč vse dobilo znanstveno razlago, s katero bi bila »podmena o Bogu« odveč.« Menim, da bo prepričanje gospoda doktorja marsikateremu človeku dragocen kašipot. Hvala Bogu! Drugače mislečim ljudem pa je tak kašipot lahko - zgodovina. Tako je na pr. Kristusovo vstajenje edinstvena zgodovinska resnica, dostopna tudi najbolj preprostemu človeku.

Končati moram, čas se mi izteka med pisalnim strojem in tipkajočimi prsti. Mraka še ni in tudi noč je še daleč, toda »čas na razpolago« se ne da prepričati. Je edina danost - kot pravimo tukaj -, ki je ne moreš podkupiti. Vdani

Vladimir Kos

SONCE ZAHAJA

Lahko ugotavljaš, da sonce odhaja
pod črto obzorja za nekaj stopinj.
Lahko si vesel, da spet pride nazaj -
dokler se nam v bistvu naš svet ne spreminja.

S prijetno preciznostjo čas ugotavljaš.
In vendar - morda je vprašanje odveč -
se zdi ti, da sonce ponavlja pozdrav
in zemlja mu dala je vrtnic rdečih?

Ljubezen je v njih. Naj se sonce spet vrne -
posebej do naju v odvisnostni svet.
Dovoli, da dvignem svetilko na krn:
na morju življenja začenja temneti.

Zdaj tvoja preciznost blažeče deluje:
pod žarki svetilke zelenih oči.
Odkod jo imam? Od znanstvenikov struj,
ki v morje od Onstr an ves čas valovijo.

PISATELJ ZORKO SIMČIČ - NOVI ČLAN SAZU

Člani Slovenske akademije znanosti in umetnosti (SAZU) so izvolili novo vodstvo, in nove dopisne, izredne in enega rednega člana. Predsedniško mesto je ponovno v rokah akademika Boštjana Žekša. Akademija ima različne razrede (to je različna znanstvena področja - odseke in umetniški del): za zgodovino in

družbene vede, za filološke in literarne vede, za matematično - tehnične vede in za medicinske vede. V razredu za umetnost so novi izredni člani Stanko KRISTL, Tomaž SALAMUN in naš rojak in eden izmed ustanovnih članov Slovenske kulturne akcije pisatelj

ZORKO SIMČIČ. Pri SKA je bil tudi prvi urednik revije MEDDOBJE in v njej objavljajl članke in črtice. Že v Sloveniji je Zorko Simčič izstopal z izdajo novele Prebujenje (l. 1943) in Tragedija stoletja (1944).

Kmalu po osamosvojitvi se je Zorko Simčič z vso družino vrnil v Slovenijo. Od prihoda dalje je žel uspehe na literarnem področju. Ponatisnili so mu vse izdane knjige v emigraciji. Dobil je Prešernovo nagrado. Literarni kritiki pa so ga ocenili kot najboljšega zdomskega pisatelja predvsem zaradi knjige »Človek na obeh straneh stene«, ki je izšla izpod Simčičevega peresa. Ta je prvič bila izdana pri SKA, leta 1992 pa je bila ponatisnjena v domovini.

Velik del Simčičeve literature je tudi posvečen otrokom. Poleg pisateljavanja so pogosti njegovi nastopi ob različnih priložnostih, ko se poklanjajo priznanja zdonskim pisateljem ali ob posebnih njihovih življenjskih obletnicah.

Čestitamo Zorku Simčiču za to priznanje s strani Slovenske akademije znanosti in umetnosti!

Dejavnost naših članov izven okvira SKA

PEVSKO GLASBENI ODSEK

Pod pokroviteljstvom Veleposlaništva Republike Slovenije in Veleposlaništva Republike Madžarske v Argentini se je v petek 27. maja v krasni in akustični cerkvi Sv. Janeza Krstnika v buenosaireški prestolnici pričel kulturno umetniški ciklus, ki ga organizira Ars Hungarica. Ta večer je bil posvečen sakralni in tradicionalni narodni glasbi obeh držav. Slovence je odlično predstavljala Pevski zbor San Justo pod taktirko članice SKA profesorice Andrejke Selan Vombergar.

Nastopajoči pevci so nas tokrat popeljali v svet melodije z dobro izbranim programom in kar se tiče cerkvene glasbe z zahtevnimi skladbami Jakoba Gallusa »Heroes pugnate viri« in »Ascendit Deus« ter Josefa Gruberja »Sonce že zahaja«.

Z dobrim kriterijem izbrane ljudske pesmi za ta program so bile zapete harmoniozno in barvito.

Tako je po sposobnosti in kvalitete pevcev Pevskega zbora San Justo, za kar nosi predvsem zasluge njegova večletna pevovodkinja Andrejka Selan Vombergar, slovenska in argentinska publika doživela ganljiv večer slovenske pesmi in tradicije.

PRIRODOSLOVNO - ZNANSTVENI ODSEK

Inž. Peter Skvarča v Sloveniji

Naš član inž. Peter Skvarča je bil uradno povabljen za razne razprave s strani številnih slovenskih društev: Geografski inštitut Antona Melika Znanstveno raziskovanega centra (ZRC) Slovenske akademije znanosti in umetnosti (SAZU), Ljubljansko geografsko društvo in Zveza geografskih društev Slovenije. Prvi nastop ob številni publiki je bil v Prešernovi dvorani SAZU. Naslov prvega predavanja je bil »Izjemne podnebno - ledeniške spremembe na Antarktiki«. Predavanje je spremljalo z najmodernejšo tehniko vrsta računalniških projekcij in grafikov na najvišji znanstveni ravni. Predavanju je sledila vrsta vprašanj, saj sta tema in usposobljenost predavatelja vzbudila veliko zanimanja med geografi in znanstveniki, ki so se udeležili tega izvajanja.

Drugo predavanje je bilo pripravljeno s sodelovanjem Cankarjevega doma (CD) in Planinske zveze Slovenije v Linhartovi dvorani. Naslov predavanja je bil »Andinizam bratov Skvarča«. To temo je sledilo občinstvo z velikim zanimanjem. Od Planinske zveze Slovenije je bil inž. Peter Skvarča odlikovan z zlatim znakom za podvige.

V Štihovi dvorani Cankarjevega doma pa je na šestem Evropskem večeru pripovedoval povsem drugačni publiki kot tista, ki je obiskala prvi dve predavanji, o svojem osebnem in družinskem življenju kot begunec, andinist in znanstvenik.

Vsi ti nastopi inž. Petra Skvarče so želi uspehe in priznanja, so pa sad dolgoletnega vestnega, marljivega in kakovostnega dela na tako specifičnem znanstvenem področju.

LIKOVNI ODSEK

HELENA KLEMENC:

Sodelovala je v skupinski razstavi v Palais de Glace »Artistas Argentinos 2004«, meseca decembra.

VERONIKA ŠPARHAKL:

Razstavljala je v društvu AMAP (Asociación Moronense de Artistas Plásticos), meseca avgusta 2004 in decembra v Palais de Glace »Artistas Argentinos 2004« (skupinski razstavi)

ADRIANA OMAHNA

Je skupaj z Andrejko Dolinar razstavljala oljnate slike, akrile, mešane tehnike in objekte v Museo Municipal de Bellas Artes de Luján, od 28. avgusta do 14. septembra.

IRENA ŽUŽEK

Meseca septembra 2004, je bila deležna Posebne Pohvale na 8. Bienalu Moronske univerze.

Sodelovala je v skupinski razstavi v Ateller de la Barra, San Isidro, oktobra 2004.

Novembra in decembra 2004 je pod imenom »Govorica duše2« imela samostojni razstavi na Svetovnem Slovenskem Kongresu in v Galeriji Commerce, v Ljubljani.

DAMJAN AHLIN

Na devetem natečaju v mestni in predmestni ravni poezije iz leta 2004 je bil izbran med najboljšimi (peto mesto) Damjan Ahlin. Nekaj njegovih pesmi je bilo objavljeno v zbirki 9^a *Antología de poetas Urbanos y Suburbanos 2004* (ediciones Boabab). Damjan je bil priznan dvakrat zaporedoma, v drugič je sicer bilo to v okviru natečaja na državni ravni (četrto mesto), tudi ob tej priliki je izšla zbirka. Med štiriindvajsetimi avtorji so mu objavili kar štiri pesmi: *A ti ...*, *Devuelvase al remitente*, *El ángel del edén* in *Perdido* na prvi, ter *Recuerdo*, *Confuso*, *En vida* in *Asi te amo* na drugi ravni. Zbirke so bile predstavljene širši publiki na letošnjem knjižnem sejmu (Feria del libro 2005).

Jedro njegovih pesmi je ljubezen, do katere pride preko igre z naravo (primerja jo s sadeži, rožami in tudi s ... kavinim zrnem), govori pa tudi o čustvih, energiji človekove narave, osebnosti, sfingah ... itd. V njegovih verzih se skriva bol ločitve. Damjan piše predvsem zase. Včasih težko najde besedo, ki bi dokončno izrazila, kar se je v mislih rodilo, in to ga precej moti.

Sodeluje pri prevajalskem krožku lektorata slovenskega jezika na buenosaireški univerzi. Večinoma piše v španščini, v slovenščini do sedaj še nima nič pripravljenega za v javnost.

Pseudonim, ki si ga je izbral, Wake sleep, pojmuje kot zavedno odsotnost od realnega sveta – (»za trenutek se pelješ v svet, ki v resnici, žal, ne obstaja... sanjaš, prebujáš se v sanjah, se zbudiš, nato pa nazaj v vsakdanji, naš svet,« pravi Damjan.)

Zanimajo ga razni avtorji, med njimi: Erika Vovk, Tone Kuntner, France Prešeren, France Balantič, Ivan Cankar, Simon Gregorčič, Drago Jančar, Jorge L. Borges, Mario Benedetti, Walt Whitman, W. Shakespeare in Fernando Pessoa.

Damjanovi verzi so odprti domišljiji in čutom, vsak si lahko izbere to, kar mu osebno nudijo.

Želimo mu mnogo uspehov in - pogum s slovenščino!

M.Č. S.

ANDREJKA DOLINAR

Društvo AMAP (Asociación Moronense de Artistas Plásticos) ji je podelilo 3. nagrado za slikarstvo, meseca avgusta 2004.

Deležna je bila 2. nagrade v "Salón del Tango Sur" Teatro Roma (avgusta 2004); in Pohvale v Salonu "Gente de Arte" (oktobra 2005), v Avellanedi, ter Pohvale v "Salón de Pintura de Pilar" (oktobra 2004).

Razstavljala je na UCES (Universidad de Ciencias Empresariales y Sociales)

septembra 2004 in v Casa de La Provincia de Buenos Aires "Día internacional de La Mujer" marca 2005 (skupinski razstavi).

Občina Lanús ji je podelila "Gran premio de Honor" za slikarstvo (oktobra 2004).

Meseca decembra je sodelovala v skupinski razstavi v Palais de Glace "Artistas Argentinos 2004".

Razstavljala je v Museo de Arte Contemporáneo "Beato Angélico" Universidad Católica de La Plata, maja 2005 (skupinska razstava). ■

Dejavnost naših članov izven skupnosti

GLEDALIŠKI ODSEK

Član Slovenske kulturne akcije in najbolj aktiven član Slovenskega gledališča Buenos Aires režiser in igravec Blaž Miklič je postavil na oder igro dramaturga Antona Pavloviča Čehova »Striček Vanja« v slovenskem prevodu Josipa Vidmarja. Krstna predstava je bila v Našem domu v San Justu dne 21. maja, čez nekaj dni pa v Slovenski vasi v Lanusu. Gledališko skupino so sestavljali Ciril Jan, Elizabeta Rupnik, Metka Markovič Marinčič, Marija Zurc Čeč, Blaž Miklič, Tone Podržaj, Janez Krajnik, Mirjanka Voršič Truden, Marko Štrubelj, Janez Marinčič, Veronika Malovrh in Matjaž Čeč. Sceno je odlično izdelal naš večletni član Tone Oblak.

Po uspehu, ki so ga želi v Buenos Airesu, so gostovali v Sloveniji na mnogih krajih, med drugimi v Mestnem gledališču Ljubljana. Gostovanje v Sloveniji je organiziralo izseljensko društvo Slovenija v svetu s podporo Ministrstva za kulturo. Igralska skupina je povsod bila nagrajena z aplavzi, priznanjem in občudovanjem. ■

Kulturni večeri

PREDAVANJE DR. JANEŽA ZORCA O ISKANJU DRUGIH OSONČIJ

Proti koncu lanskega leta je dr. Janez Zorec prišel na obisk v Argentino. Ko je živel v naši skupnosti v

Argentini, je bil tesno povezan s kulturnim delovanjem. Ko je odšel v Pariz, da se je izpopolnil v svoji znanstveni stroki, je takoj stopil v stik s tamkajšnjo slovensko skupnostjo in doprinesel svoj delež na kulturnem, znanstvenem in verskem področju. Če ima le nekaj časa na razpolago, se vedno odzove vabilu SKA za kakšno predavanje s tako zanimivega znanstvenega področja kot je astronomija.

Tema predavanja je bila iskanje drugih osončij. Čeprav je večina tem v zvezi z astronomijo in na visokem nivoju, ki ga je podal dr. Zorec (dr. astrofizike) precej specifična in razumljiva predvsem le nekaterim znanstvenikom, je bil večer zelo dobro obiskan.

Dr. Zorec je poudaril nova skoraj revolucionarna odkritja v zadnjih petih letih na področju astronomije, ki so precej spremenila ustaljene teorije na tem polju. Dr. Janez Zorec je razvil to temo na najbolj didaktičen način, kot je možno, in v bogati, lepi, prožni znanstveni slovenščini. Predavanju je sledilo vrsta vprašanj, ki so razodeli, da so nekateri poslušalci precej doma tudi na področju astronomije; drugi pa so izluščili iz predavanja splošne pojme. Razveseljivo je dejstvo, da je tudi na tem znanstvenem področju čezdalje več znanstvenic.

RAZGOVOR Z DR. JANEŽEM ARNEŽEM O NJEGOVEM DELOVANJU V SLOVENIJI

Dr. Janez Arnež je bil letos med nami. Prišel je iz Ljubljane z namenom, da dobi, kolikor je možno arhivskega gradiva med Slovenci v Argentini, da bi ga poslal v Slovenijo in pridružil dokumentaciji, ki že vrsto let urejuje v arhivu Studia Slovenica v Škofovih zavodih v Ljubljani.

Ta večer SKA je bil izredno številno obiskan. Dr. Janez Arnež je v prijetnem vzdušju opisal svoje delovanje v Sloveniji. Ustanova Studia Slovenica je nastala leta 1957 v Washingtonu. Glavni cilj ustanove je bil izdajanje knjig o Slovencih - v angleškem jeziku. Drugi namen fundacije pa je bil zbiranje tiskanega in pisnega gradiva slovenskih avtorjev. Ko je Slovenija postala samostojna, je dr. Arnež prenesel delo Studia Slovenica v Slovenijo. Na ta način bodo lahko bodoči zgodovinarji razpravljali in pisali o slovenski navzočnosti v svetu na podlagi ohranjene dokumentacije. Razložil je, da je do sedaj shranjenega že precej gradiva iz ZDA, Kanade, Evrope in Argentine. Omenil je tudi, da že šesto leto Arhiv Republike Slovenije pošilja poklicno arhivistko, ki urejuje arhiv Studia Slovenica. Arhiv republike Slovenije bo kmalu izdal v knjižni obliki seznam gradiva, ki ga vsebuje ustanova. Ves inventar pa je zabeležen v kartoteki in računalniku.

Po nanizanju različnih misli, načrtov, delovanja in zgodovini ustanove Studia Slovenica, je sledil živahen razgovor in številna vprašanja, ki so pojasnila različna stališča glede ohranjanju zgovinskega gradiva z ozirom na kraj in čas. ■

CORREO ARGENTINO	TARIFA REDUCIDA CONCESION 232
Y SUB 6 CORREO CENTRAL	R. P. I. 201682

GLAS je glasilo Slovenske kulturne akcije. GLAS es propiedad de la Acción Cultural Eslovana. Ramón L. Falcón 4158. (1407) Buenos Aires, Argentina. Urejuje ga odbor, pod koordinacijo tajništva. Glavni urednik: Katica Cukjati. Director: la Comisión directiva bajo la coordinación del secretario. Tisk / Impreso en: Editorial Bérnaga del Centro Misional Bérnaga, Colón 2544, (1826) Remedios de Escalada, Buenos Aires, Argentina. Izhajanje GLASA SKA denarno podpira Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije. Vsa nakazila na ime in naslov: Alojzij Rezelj, Ramón L. Falcón 4158. (1407) Buenos Aires, Argentina.